

Til regionsrepræsentantskabet

SOCIALDEMOKRATISK UDDANNELSESPOLITIK

Nærværende forslag blev i 2019 behandlet og godkendt i Regionsbestyrelsen med henblik på fremsendelse Hovedbestyrelsen. Forslaget kom så langt, at der på partisekretær Jan Juuls foranledning blev udarbejdet et projektforslag med tidsplan og nedsættelse af projektgruppe eller udvalg der skulle resultere i et politikforslag til behandling på en partikongres. Forslaget blev imidlertid – i lighed med andre initiativer – lagt på hylden på grund af Corona i begyndelsen af 2020. Ud fra stedfundne kontakter skønnes det, at projektet er relevant og at der fortsat er interesse for dette. Jeg har kort drøftet projektet med den nuværende partisekretær, Lasse Ryberg, som umiddelbart fandt det vanskeligt på nuværende tidspunkt at se muligheder for at fremme projektet, når også Nærhedsprojektet skulle bringes til en lykkelig afslutning.

Jeg har, bl.a. på grund af tiden siden projektets første formulering, foretaget forskellige mindre ændringer, bl.a. afsnittet om mangel på uddannet arbejdskraft i flere sektorer – et forhold, der i allerhøjeste grad er aktualiseret, ligesom jeg har medtaget bemærkninger om udflytningen af uddannelser.

Jeg antager, at den bedste måde at fremme projektet på, er at vi her i Region Hovedstaden beslutter os til at anbefale at projektet fremmes. Det kan vi gøre gennem en (fornyet) behandling i regionsbestyrelsen med henblik på forelæggelse og behandling på Regionsrepræsentantskabsmødet den 22. maj 2022 i Herlev og efterfølgende indsendelse som forslag til behandling på Socialdemokratiets årsmøde i september 2022.

Uddannelse – en socialdemokratisk kærneværdi

Uddannelse har bredt og generelt sagt været en kærneværdi for Socialdemokratiet. Under overskriften ”Uddannelse til alle”. Og ofte tillige udtrykt som ”Uddannelse – uddannelse – uddannelse”, når vi har villet udtrykke *hvor* central en værdi, der er tale om for os.

De overordnede værdier eller principper er skildret i vores ”Fælles om Danmark” vedtaget på partikongressen i 2017, hvor man kan uddrage følgende om socialdemokratisk uddannelsespolitik, der kan sammenfattes sådan:

Danmark har et højt uddannelsesniveau. Medarbejderne er kvalificerede, specialiserede og bærere af en jobkultur, der bidrager til udvikling af virksomhederne. Det kan udnyttes til at forfølge en strategi, hvor en kombination af kvalitet og omstillingsparathed bidrager til et af verdens rigeste samfund med en høj beskæftigelsesgrad. Grøn omstilling, forskning og innovation skaber allerede

mange arbejdspladser, men der er fortsat muligheder for videre udvikling ved at føre en aktiv erhvervs politik.

Socialdemokratiet arbejder for fortsat at styrke og videreudvikle den danske folkeskole. Alle unge skal have mulighed for at gennemføre en ungdomsuddannelse. Den enkeltes ret til almen og faglig videreuddannelse gennem hele livet skal gennemføres.

Vi skal sikre gode arbejdspladser med et godt arbejdsmiljø og en løn, man kan leve af. Vi skal sikre et arbejdsmarked, hvor der er plads til alle - også dem, der har svært ved at uddanne sig - og give alle uden arbejde en økonomisk tryk og værdig tilværelse.

Det politiske og organisatoriske udgangspunkt for forslaget

Der er to væsentlige grunde til at foreslå, at vi satser på et bredt anlagt uddannelsesprojekt i den socialdemokratiske partiorganisation, hvor sigtet er at få gennemgået hele vores uddannelsessystem – i princippet fra dagtilbuddene til de mindste, over folkeskoleniveauet, og almene og erhvervsrettede ungdomsuddannelser til højeste akademiske uddannelsesniveau og tillige de elementer, der er omfattet af begrebet livslang uddannelse.

Det danske uddannelsessystem hører helt sikkert til i topklassen målt med den internationale alen. Det er helt sikkert et af de mest generøse, når det gælder offentlig finansiering, studiestøtte, mulighed for deltagerindflydelse osv.

Men vores uddannelsessystem må også vurderes ud fra de opgaver, der ikke bliver løst eller ud fra de svagheder og udfordringer, der ikke bliver løftet:

De mange, der kommer ud af grundskolen uden at kunne læse eller skrive ordentligt. De mange, der ikke afslutter en erhvervskompetencegivende uddannelse. De mange ulighedsskabende faktorer, vores uddannelser også rummer

Vi har formuleret mange, meget væsentlige uddannelsespolitiske udspil. Udspil, der er realiseret. Udspil, der er værd at få gennemgået og sat i sammenhæng.

Der har meget længe været god grund til at få gennemgået hele det danske uddannelsesområde – set i et socialdemokratisk lys.

Flere dele af vores uddannelsessystem er udfordrede

Den første og væsentligste grund til at foreslå projektet er det forhold, at flere dele af vores uddannelsessystem er udfordrede:

Uddannelsesområdet har i mange år haft de fleste socialdemokraters store bevågenhed. Da jeg blev medlem af DSU i 1961 var det et emne, der optog os alle stærkt. Alle ønskede, at deres børn skulle have en uddannelse. Det var på en tid, hvor kun få fik en studentereksamen og endnu færre blev optaget på et af landets to universiteter. Andre uddannelser ekspanderede. Den voldsomme udbygning af uddannelser og uddannelsesinstitutionerne, der er sket siden da er velkendt, og skal ikke gentages her. Men det er værd at hæfte sig ved det forhold, at der fortsat er store dele af ungdomsgenerationerne, der ikke gennemfører en egentlig erhvervsuddannelse, selvom andelen,

der gennemfører en ungdomsuddannelse er vokset markant. Vi har talt om restgrupper i de seneste halvtreds år, men der er ikke sket noget afgørende gennembrud, selvom vi har gennemført mange initiativer. Der er forsøgsvirksomhed, særtilbud, særligt tilrettelagte uddannelser mv. men mange problemer står uløste hen.

Kommunernes dagtilbud har været under massiv kritik. Der er for få uddannede pædagoger, og pædagogerne er for dårligt uddannede. En del forældre vælger det kommunale dagtilbud fra og vælger at passe børnene selv. Modsvaret har været et massivt krav om minimumsnormeringer.

Lidt faktuelle statistiske oplysninger om uddannelsessystemet

I forbindelse med den foreløbige drøftelse af nærværende forslag i regionsbestyrelsen, blev der efterspurgt mere dækkende uddannelsesstatistiske oplysninger.

Dette kunne ske på flere måder, for der er efterhånden bredt dækkende og ganske uddybende uddannelsesstatistiske oplysninger til rådighed. Vigtige kilder findes hos Danmarks statistik, Undervisningsministeriet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd m.fl.

Nærværende oplæg er jo netop kun et oplæg. Et egentlig projekt som er hensigten med vedkommende oplæg vil sikkert medføre en mere dybtgående statistiksøgning.

Men i den uddannelsespolitiske debat har nogle af følgende temaer været dominerende.

- Kønsmæssig ligestilling

I 1977 nedsatte daværende undervisningsminister Ritt Bjerregaard Udvalget vedrørende Kønsroller og Uddannelser, der i sin første rapport fra 1978 sammenfattede en række oplysninger og vurderinger af ligestillingsproblematikken på uddannelsesområdet. Undertegnede deltog i dette arbejde, der pegede på en række faktorer, der med fordel kunne ændres for at give en kønsmæssig mere lige adgang til uddannelserne. Undertegnede var medlem af dette udvalg, som blev afbeholdt efter regeringsskiftet i 1982. En række af udvalgets konklusioner er stadig valide.

Omkring 1970 fik nogenlunde lig mange piger og drenge en studentereksamen – nemlig omkring 47 procent. Efterhånden som årene gik, forplantede denne udvikling sig stadig højere op i uddannelsessystemet. På en række områder overhalede pigerne drengene.

- Restgruppeproblematikken

I 1970'erne drejede interessen også hen på restgruppeproblematikken, altså det forhold at mange unge og voksne ikke gennemfører en ungdomsuddannelse eller en erhvervskompetencegivende uddannelse.

- Drenge/mænd kommer bagud i uddannelsessystemet

Her er det bemærkelsesværdigt, at mange unge, og flest drenge og mænd, fortsat ikke gennemfører en erhvervskompetencegivende uddannelse, selv langt de fleste i dag (2020: 80 procent af drengene og 86 af pigerne) gennemfører en ungdomsuddannelse, medens de tilsvarende tal for gennemførelsen af en erhvervskompetencegivende uddannelse er 76 procent og 83 procent. I ti-

året 2011-2020 har disse tal udviklet sig fra henholdsvis 75 procent og 79 procent. Drengene/mændene er kommet bagud, et forhold der bliver særlig alvorligt, når man ser på de geografiske forhold. Drengene og mændene i yderområderne er endnu mere bagud.

Det er helt overordnede tal. Et nedkig på de enkelte uddannelsesområder, hvor Statistisk Tiårs-oversigt er en god hjælp, viser mange interessante forskelle som et senere projekt nok vil komme nærmere ind på.

Udfordringerne for folkeskolen

Folkeskolen er udfordret af særdeles kritiske forældre, der vender folkeskolen, der ellers netop skulle være en skole for hele folket, ryggen.

Disse forældre foretrækker at overlade deres børn til privatskoler, som modtager et voksende antal elever. Kommunerne har tilsyneladende vanskeligt ved fastholde en hensigtsmæssig skolestruktur, der også tager hensyn til de geografiske udfordringer, som navnlig den seneste Opgave- og strukturreform tilsyneladende har medført. Mange flere samfund er blevet ydersamfund, hvorfra skolerne forsvinder eller er nedlægningstruede.

Den manglende integration af grupper med anden etnisk oprindelse end dansk spiller voldsomt ind og må ses som en helt særlig udfordring, der bare *skal* løses.

Ud af skolen uden tilstrækkelige færdigheder

Også det forhold, at et alt for stort antal børn forlader skolen uden at kunne læse, skrive eller regne, påkalder sig berettiget bekymring! Stor bekymring!

Også ungdomsuddannelserne har deres problemer – eller udfordringer, om man vil. Der er særlig opmærksomhed om det gymnasiale niveau, der under et er vokset voldsomt over de seneste mange år. Fra 1960'erne, hvor ca. 5 procent af en ungdomsårgang gennemførte en gymnasial uddannelse til i dag, hvor mere end 60 procent gennemfører en i princippet studieforberevende gymnasial uddannelse. I den sammenhæng er det væsentligt at minde om, at der rent faktisk er fire gymnasiale uddannelser.

De gymnasiale uddannelser

Ikke mindst væksten i tilgangen til det almene gymnasium er vokset voldsomt og livet og kulturen i det treårige, almene gymnasium synes ofte at være synonymt med det generelle billede af dansk ungdomskultur i begyndelsen af det 21. århundrede. Er det festkultur og fredagsbar eller er det uoverskuelige studieretninger, uhæmmet karakterræs, stress og 12-talspiger?

Et særligt fænomen, som de tre år i de gymnasiale uddannelser tilsyneladende skaber, er et stort og voksende behov for et til tre sabbatår, som ikke reflekterer trang til uendelig lediggang, men snarere viser, at den gymnasiale uddannelse ikke har bragt afklaring om fremtidigt studie- eller uddannelsesvalg.

For få søger ind på erhvervsuddannelserne

I skarp kontrast til væksten i de gymnasiale uddannelser og den efterfølgende søgning til mellem-lange eller lange, videregående uddannelser, står det katastrofale fald i søgningen til de traditionelle håndværksfag. Nogle fag forsvinder helt og andre er stærkt truede. Årsagerne er mange, og man kan opleve forklaringer, spændende fra manglen på praktikpladser til at fokus helt og holdent er på de smarte, almengymnasiale uddannelser med deres mulighed for at tilbyde en attraktiv ungdomskultur.

Hoveddelen af en håndværksuddannelse foregår i de utallige små og mellemstore virksomheder, og her er der ikke basis for at skabe en campuskultur, men en værkstedskultur, der er præget af det, der nu engang foregår på en byggeplads, på et værksted, i et landbrug, eller i den direkte kontakt med virksomhedens kunder. Og det er noget ganske andet end det, der foregår på det almene gymnasium.

Men det korte af det lange er, at det om få år vil være svært at opdrive en tømrer, en elektriker, en VVS-er, en kok, en maler, medens det nok skulle kunne lade sig gøre finde en psykolog eller en mediedesigner. Alle professioner har deres værdi, men det går ikke, at væsentlige praktiske kompetencer helt eller delvis kommer til at mangle.

Et socialdemokratisk uddannelsesdilemma

Det er et ægte dilemma for socialdemokrater, der har set det som et mål, at generationerne efter dem, fik den videregående uddannelse, som de ikke selv opnåede, nu er vidner til en overproduktion i de eftertragtede akademiske uddannelser og en underforsyning med unge, der er tømrere, snedkere, malere eller som søger ind på social- og sundhedsuddannelserne.

Har vi ikke evnen eller viljen til at styre og prioritere de kæmpestore investeringer i de videregående uddannelser på landets universiteter? Mange opfatter det udtryk for et stærkt forældet syn uddannelser, hvis man tror at kunne dimensionere uddannelser i forhold til oplevede behov. Nok muligt, men det er faktisk muligt på en række områder at skønne over det ansættelsesbehov, der er en effekt af personaleomsætningen. Det kan nu engang ikke nytte noget, at foregøgle unge uddannelsessøgende, at alle uddannelser nok skal lede frem til en ansættelse i et ønskejob. For det passer ikke.

Derimod er der rimelig udsigt til den "gøgeungeeffekt", som mange gennem årene har advaret imod – altså det forhold at unge med en gennemført kandidatuddannelse søger ind i jobs, der slet ikke fordre det kompetenceniveau, de møder op med fra landets universiteter.

Vil en hårdere styring eller prioritering være acceptabel? Kan der etableres andre mekanismer, hvis vi vil lede unge over i uddannelser og dermed i jobs, hvor der er brug for dem, fremfor fortsat at bruge store ressourcer på uddannelser uden reelle erhvervsudsigter?

Nogle af de erhvervsuddannelser, der særligt retter sig mod pleje og omsorg har deres problemer. Det synes som om det er mere attraktivt at passe børn end at varetage plejen af det, der venligt kaldes "vore ældre medborgere". Kommunernes ældrepleje har vanskeligt ved at være tilstrækkelig attraktiv, og de grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, der vitterligt skal optage mange unge, har svært ved leve op til ansættelsesbehovene, og har undertiden måttet ty til at gøre rekrutteringen til en væsentlig del af arbejdsmarkedsindsatsen, hvilket ikke er fremmende for arbejdsområdet anseelse eller prestige.

De videregående uddannelser har deres problemer, og en række uddannelser har måske ikke den tiltrækning, som man ellers skulle tro, med det stigende fokus på natur og miljø, som den helt nødvendige optagethed af klimatruserne fører med sig.

Der er fortsat et stort pres på optagelsen til humaniora, og der er vitterligt også tale om en uhen-sigtsmæssig overproduktion gennem visse kandidatuddannelser, medens andre fag lider under manglende søgning.

Det kunne berettige til, at man måske skulle interessere sig for en ændret styring eller ressourceallokering, der mere havde sigte på fremtidige arbejdsmarkedsbehov fremfor modfænomener i tiden. Har de seneste mange års taxameterstyringsmodeller fejlet? Og kan der peges på bedre styrings- eller dimensioneringsinstrumenter?

Perspektivet med den livslange uddannelse, som for os socialdemokrater fremstår som en særlig demokratisk uddannelsesdrøm om, at det aldrig er for sent. Den uddannelse, som man af den ene eller den anden grund ikke opnåede som ung, kan man så opnå senere i livet – ikke mindst hvis arbejdsmarkedet pludselig slog en kolbøtte, så der var brug for at skabe sig et helt nyt grundlag. Også udviklingen på arbejdsmarkedet kan betinge nye uddannelsesbehov, der skal dækkes ind for at samfundet fortsat kan udvikle sig.

Men har vi opnået et uddannelsessystem, der giver reelle muligheder til de, der har brug for at skifte spor? Eller har vi overhovedet et uddannelsessystem, der anerkender og kan bygge videre på de kvalifikationer, vi allerede har opnået gennem arbejdet - hvad det så end har været?

Erhvervsuddannelsernes restgruppe

Sidst – men slet ikke mindst: Udfordringen fra de mange, der ikke kommer med. Uanset at stadig flere unge får en ungdomsuddannelse – kommer måske igennem en gymnasial uddannelse - er der fortsat alt for mange, der ikke afslutter en erhvervskompetencegivende uddannelse. Vi har talt om "restgruppen", og meget er vitterligt gjort for at opfange de unge, der ikke påbegynder en erhvervskompetencegivende efter ophøret i folkeskolen eller på en almen ungdomsuddannelse. Men uanset de mange bestræbelser er der fortsat – set over årene – en stort set uændret andel af en ungdomsårgang, der ikke afslutter en erhvervskompetencegivende uddannelse. Som det er fremgået ovenfor, er udviklingen mest positiv for pigernes/kvindernes vedkommende.

Ligestillingen er kommet langt

Der er et par væsentlige dimensioner, der skal med i vurderinger og løsninger. Den kønsmæssige ligestilling i uddannelserne har ændret sig over årene. Siden midten af 1970'erne hvor Undervisningsministeriet gik ind i ligestillingskampen med Ritt Bjerregaards etablering af "Udvalget vedrørende kønsroller og uddannelse" i 1977 er der vitterligt sket meget positivt for pigers og kvinders adgang til uddannelse på snart sagt alle niveauer. Der har været fokus på udfordringer, og det hjælper.

Mange drenge og mænd får ikke en uddannelse – dem svigter vi

Men desværre er der også sket en udvikling, der medfører at mange drenge og mænd ikke får en uddannelse efter afsluttet grundskolen. Denne udvikling har såvel en social som en geografisk di-

mension. Udviklingen er ganske velbelyst, men også her kniber det med løsninger. Konsekvenserne er bl.a. at mange mænd hægtes af det almindelige samfundsliv. De stadig bedre uddannede kvinder fravælger tilsyneladende de uuddannede og marginaliserede mænd. Beslutningerne om decentralisering af nogle uddannelser med udflytninger af hele eller dele af uddannelser sigter på at løse de geografiske udfordringer. Men reaktionerne vidner ikke om en særlig forståelse af problemstillingerne.

Sammen med optagetheden af de, der dropper ud af uddannelserne, må vi vie en helt særlig opmærksomhed omkring dem, der ikke kommer i gang og som derfor aldrig får et formelt kompetencebaseret afsæt ind på et arbejdsmarked, der over en bred front efterspørger faglige og professionelle kompetencer.

Vores medlemmer skal med i den uddannelsespolitiske debat

Den anden grund til at vi tager fat på en bred politisk debat i den socialdemokratiske partiorganisation er det forhold, at vi har brug for en levende og engageret politisk debat i partiet. Vi ved, at de fleste, der kommer til os som medlemmer, gerne vil være politisk aktive. Lysten til at tage del i det almindelige organisatoriske arbejde kommer så hen ad vejen. Vi så det bekræftet i den meget omfattende proces omkring principprogrammet, hvor virkelig mange af vores medlemmer og sympatisører tog del – helt sikkert også mange, der ellers ikke er aktive hos os. Det blev de i Principprogramdebatten.

Vores medlemmer vil gerne tage del i den politiske debat og komme med bidrag. Det så vi, og den styrke det giver partiet, skal vi bruge.

Når uddannelsespolitikken er så egnet en genstand, skyldes det også, at der er en bred interesse hos så mange af vores aktive medlemmer. Vi ved, at det optager vores ungdomsorganisation, DSU. Det blev demonstreret af de mange indlæg på vores seneste kongres. Men det gælder også bredt over aldersgrupperne. Det skal vi vide at gøre brug af.

Lad os bygge på den interesse og det engagement. Lad os lægge an til debat i organisationen, så vi kan få gennemlyst vores samlede uddannelsessystem fra bund til top.

Ansvar for politikformuleringen er politikernes

Vi kan have stor gavn af at inddrage vores medlemmer i debatten. Men det er ikke resultaterne af medlemsdebatten og dens resultater, der direkte udgør elementerne i en formulering eller en reformulering af hele eller dele af uddannelsespolitikken, lige så lidt som det var resultaterne af medlemsdebatten, der umiddelbart indgik i formuleringen af principprogrammet "Fælles om Danmark"

Men medlemsdebatten er vigtig for at få endevendt nogle problemstillinger; få påpeget nogle svagheder; nogle styrkesider og få påvist nogle mulige veje. Politikere er til for at knytte trådene sammen til et hele og få udpeget retningen – få sat kursen på kompasset.

Jeg forestiller mig at foreslå følgende fremgangsmåde for et projekt med det sigte, som er skitseret ovenfor:

Nedsættelse af projektgruppe

Efter vedtagelse i partiets hovedbestyrelse nedsættes en projektgruppe, med repræsentanter for Den socialdemokratiske folketingsgruppe, Partiets hovedbestyrelse, Danmarks Socialdemokratiske Ungdom Frit Forum Repræsentanter fra FH Uddannelsessagkyndige partifæller Socialdemokraterne i bestyrelsen for Kommunernes Landsforening Socialdemokraterne i bestyrelsen for Danske Regioner

Projektgruppen nedsættes af Hovedbestyrelsen og får ansvaret for forestå projektet i sin helhed, dvs. udarbejdelse af tidsplan, udarbejdelse af debatoplæg og debatværktøjer, uddelegering og sammenfatning af delopgaver, sammenfatning af debattens resultater.

Formulering af debatoplæg

Projektgruppen har ansvaret for at udarbejde et debatoplæg, der skal danne grundlag for partidebatten, der som princip skal foregå så tæt på medlemmerne som muligt, således at der på lokalet niveau – i kredse og foreninger – kan arrangeres debatmøder på baggrund af det centralt udarbejdede oplæg.

Jeg forestiller mig, at de relevante ministre, først og fremmest Børne- og undervisningsministeren og Forsknings- og uddannelsesministeren, men også Beskæftigelsesministeren og Kulturministeren kan inddrages, særligt i forbindelse med udarbejdelsen af debatoplægget, men også i senere faser af projektet.

Jeg forestiller mig, at den lokale debat tilrettelægges således, at der kan rekvireres resourcepersoner fra fx DSU og Frit Forum. Erfaringerne fra uddannelsen af særlige procesansvarlige fra principprogramdebatten.

Det er tanken, at debatoplægget gennemgår de udfordringer, der er skitseret ovenfor, eventuelt i form af en række dilemmaer, der kan danne grundlag for en debat, der kan engagere vores medlemmer og sympatisører.

En række af de mere specialiserede temaer kan organiseres og behandles på regionale eller landsdækkende konferencer, således at vi kommer "hele vejen rundt".

Grundet emnets brede karakter forestiller jeg mig, at det er egnet til at også interesse-ede ikke-medlemmer kan inddrages i de lokale og/eller tematiske debatter.

Der kan fx lægges op til, at undertemaer, fx dagtilbud eller folkeskolen kan omfattes af delprojekter.

Det kan også være relevant i forhold til de tydelige og erkendte udfordringer, der ligger i den manglende søgning til en række erhvervsuddannelser.

Det vil føre for vidt her at komme med en udtømmende oversigt over de undertemaer på uddannelsesområdet, som det vil være relevant at lade omfatte af det samlede projekt,

men det er fx indlysende at der er en række finansierings- og styringstemaer, som det vil være særdeles relevant at få inddraget i gennemgangen.

Jeg forestiller mig, at den samlede debataktivitet, der også kan omfatte relevant brug af de sociale medier må kunne strække sig over et år.

Sammenfatning og kongresbehandling

Efterfølgende skal resultaterne fra de lokale debatter og deltemaer samles op af projektgruppen, hvorefter den politiske proces med politikformulering med henblik på en afsluttende kongresbehandling kommer i gang.

Afsluttende bemærkninger

Ovenstående er et skitseoplæg. En række detaljer forudsætter en mere omhyggelig og indsigtfuld gennemgang, end den jeg umiddelbart kan præstere.

Der skal udarbejdes en tidsplan. Der skal etableres en oversigt og de politikområder, der allerede er belagt med detaljerede og robuste politikker, og hvor centrale initiativer er besluttet.

Jeg håber imidlertid, at nærværende oplæg kan indgå i et videre arbejde, og jeg stiller mig naturligvis gerne til rådighed for et sådant videre arbejde!

Men jeg er ikke et sekund i tvivl om, at netop uddannelsesområdet i sin helhed – med dets kompleksitet, de betydelige samfundsressourcer, det lægger beslag på; de udfordringer, som området repræsenterer, vil kunne samle og mobilisere et betydeligt og fortjent politisk engagement.

Herlev, den 26. oktober 2019

Bjarne Kaspersen Hansen, Hovedbestyrelsesmedlem

Efterskrift til det reviderede oplæg

Jeg håber naturligvis meget at kunne skabe interesse og forståelse for at vi i Socialdemokratiet kan prioritere et projekt som det ovenstående. Min skitse kan ganske givet forbedres, nuanceres og præciseres. Men et hastigt gennemsyn siger mig, at det vigtigste er med – om end der også er et par gentagelser. Jeg tror det vigtigste er at beslutte at igangsætte projektet. Derfor håber jeg på opbakning fra mine kammerater i Socialdemokratiet i Region Hovedstaden, der tidligere har givet projektet opbakning. Skulle det ikke lykkes at skabe lydhørhed i fx Hovedbestyrelse og årsmøde/kongres, kan det jo være, at der i Region Hovedstaden kan være partimedlemmer, der har lyst, tid og evner for at gå ind i arbejdet. Der er jo også Uddannelsesnetværket - ?

Men, kære venner: Lad os gribe til handling!

Herlev, den 16. marts 2022 – enkelte rettelser og tilføjelser, maj 2022

Bjarne Kaspersen Hansen, Kredsformand, Hovedbestyrelsesmedlem